

PAVE FRANS fordømmer »Pengekulten«, som tyranniserer de fattige

Her følger den uforkortede tale, som Pave Frans holdt den 16. maj i anledning af modtagelsen af adskillige ambassadører til Den Hellige Stol.

16. maj, 2013

Det er mig en glæde at modtage Dem i audiens til overrækkelse af Deres akkreditiver som Ekstraordinær Ambassadør og Befuldmægtiget til Den Hellige Stol på vegne af Deres respektive lande: Kirgisistan, Antigua og Barbuda, Storhertugdømmet Luxembourg og Botswana. Deres venlige ord til mig, som jeg takker hjerteligt for, er et bevis på, at statslederne i Deres lande er interesseret i at udvikle respektfulde og samarbejdende relationer med Den Hellige Stol. Jeg vil bede Dem venligst overbringe dem min taknemmelighed og agtelse, tillige med min forsikring om, at jeg vil bede for dem og deres borgere.

Mine Damer og Herrer, vor menneskelige familie oplever i øjeblikket noget af et vendepunkt i sin egen historie, hvis vi tager fremskridtene inden for mange områder i betragtning. Vi kan kun lovprise de positive resultater, der bidrager til ægte velfærd for mennesket inden for områder såsom sundhed, uddannelse og kommunikation. Samtidig må vi erkende, at størstedelen af mænd og kvinder i vor tid hver dag stadig lever i utrygge omgivelser, med sørgelige konsekvenser. Visse sygdomme er i fremgang med deres psykologiske konsekvenser; frygt og desperation griber mange mennesker om hjertet, selv i de såkaldte rige lande; glæden ved livet bliver mindre; usømmelighed og vold breder sig; fattigdommen bliver mere og mere tydelig. Folk må kæmpe for at leve, og må ofte leve under uværdige forhold. En årsag til denne situation skal efter min mening findes i vort forhold til penge og vor accept af deres magt over os selv og vort samfund. Som følge heraf får den finansielle krise, som vi i øjeblikket oplever, os til at glemme, at dens ultimative oprindelse skal findes i en dyb, menneskelig krise. I fornægtelsen af, at mennesker har forrang! Vi har skabt nye afguder. Tilbedelsen af oldtidens guldkalv (cf. Anden Mosebog 32:15-34) har fundet et nyt og hjerteløst udtryk i pengekulden og diktaturet under en økonomi, der er uden ansigt og mangler ethvert sandt menneskeligt mål.

Den verdensomspændende finansielle og økonomiske krise synes at kaste et skarpt lys over deres forvrængninger og frem for alt det alvorligt mangelfulde menneskelige perspektiv, der reducerer mennesket til blot en af sine behov, nemlig forbrug. Hvad der er værre endnu, i dag bliver mennesker selv betraget som forbrugsvarer, som kan bruges og smides bort. Vi er begyndt at skabe en brug-og-smid-væk-kultur. Denne tendens kan ses på det individuelle plan og for hele samfund; og den bliver promoveret! Under sådanne omstændigheder anses solidaritet, som er de fattiges rigdom, ofte for at være en unødvendig udgift, der strider imod logikken i finanslivet og økonomien. Alt imens indkomsten hos en minoritet vokser eksponentielt, så hensmuldrer den hos majoriteten. Denne ubalance hidrører fra ideologier, der håndhæver markedernes og den finansielle spekulations absolutte autonomi og således nægter at give retten til kontrollen til staterne, der er pålagt ansvaret for at sørge for det almene vel. Et nyt, usynligt og til tider virkeligt tyranni etableres, som ensidigt og uafhjælpe ligt påtvinger sine egne love og regler. Gæld og kredit skaber ydermere en distance til landenes virkelige økonomi og til borgernes korrupsion og selviske skatteunddragelse, der har antaget globale dimensioner. Viljen til magt og besiddelse er blevet ubegrænset.

Bag denne holdning skjuler sig en afvisning af etik, en afvisning af Gud. Etik er, ligesom solidaritet, til besvær! Det anses for at være en unødvendig udgift: som noget, der er for menneskeligt, fordi det gør penge og magt til noget relativt; som noget truende, fordi det afviser manipulation og menneskers underkastelse: fordi etik fører til Gud, som befinder sig uden for markeds-kategorierne. Disse financierer, økonomer og politikere anser Gud for at være umulig at styre, Gud kan ikke styres, ja, er farlig, fordi han minder mennesket om hans/hendes fuldkommengørelse og frihed fra enhver form for slaveri. Etik ? naturligvis ikke ideologernes etik ? gør det efter min mening muligt at skabe en harmonisk, social orden, der er mere human. I denne forståelse opfordrer jeg finanseksperterne og de politiske ledere i jeres lande til at overveje Johannes Chrysostomos ord: »Ikke at dele sine ejendele med de fattige er at stjæle fra dem og berøve dem livet. Det er ikke vore ejendele, som vi besidder, men deres.« (Moralprædiken for Lazarus, 1:6 ? afsnit 48, 992D).

Kære ambassadører, der er et behov for en finansiel reform efter etiske retningslinjer, der igen ville afstedkomme en økonomisk reform til gavn for alle. Dette ville ikke desto mindre kræve en modig holdningsændring hos de politiske ledere. Jeg anmoder dem indtrængende om at imødekomme denne udfordring med beslutsomhed og forudseenhed, naturligvis under skyldig hensyntagen til deres særlige omstændigheder. Penge skal tjene, ikke herske! Paven elsker alle, rig såvel som fattig, men det er Pavens pligt, i Kristi navn, at minde de rige om, at de skal hjælpe de fattige, respektere dem og hjælpe dem frem. Paven appellerer til uegennyttig solidaritet og til en tilbagevendende etik, der sætter individet i centrum, i den finansielle og økonomiske verden.

Kirken på sin side arbejder altid for hvert menneskes hele udvikling. I denne forståelse gentager den, at det almene vel ikke blot skal være en tilføjelse, ikke blot være et udtænkt begreb af en underordnet karakter, der er påhæftet et politisk program. Kirken opfordrer dem, der er ved magten, til i sandhed at tjene det almene vel for deres folk. Den opfordrer indtrængende finansielle ledere til at tage etik og solidaritet i betragtning. Og hvorfor skulle de ikke vende sig mod Gud for at blive inspireret af Hans planer? En ny politisk og økonomisk tankegang ville således opstå, som ville hjælpe med omformningen af den absolutte tvedeling af de økonomiske og sociale områder til en sund symbiose.

Til slut sender jeg, igennem Dem, mine kærlige hilsener til pastorerne og de troende i de katolske samfund i Deres lande. Jeg opfordrer dem til fortsat at bære modige og glædelige vidnesbyrd om troen og næstekærligheden i overensstemmelse med Kristi lære. Måtte de ikke være bange for at tilbyde at bidrage til deres landes udvikling gennem initiativer og holdninger, der er inspireret af de Hellige Skrifter! Og som De indleder Deres mission, overbringer jeg Dem, kære ambassadører, mine bedste ønsker, idet jeg forsikrer Dem om Den romerske Kurie assistance i udførelsen af Deres pligter. Til dette formål hidkalder jeg med glæde en overflod af guddommelige velsignelser over Dem og Deres familier, og også Deres ambassadepersonale. Tak.

Destinations URL: <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/node/866>